

Sygn. akt II Ka 677/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Małgorzaty Podniesińskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2022 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonej o czyn z art. 177 §1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 5 sierpnia 2022 r. sygn. akt II K 36/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 złotych tytułem przypadających od oskarżonej kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 677/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 5 sierpnia 2022 r. w sprawie II K 36/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	J. S.	oskarżona bezpośrednio przed wypadkiem poruszała się z prędkością administracyjnie dopuszczalną, tj. 70 km/h i nie podjęła manewru obronnego w postaci hamowania	dowód z dokumentu prywatnego przedłożonego wraz z apelacją	428-436	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Dokument prywatny w postaci opinii z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych;	Wprawdzie opinia, mająca charakter dokumentu prywatnego, została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę specjalistyczną, to jednak Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw, aby z wykorzystaniem tej opinii dokonać odmiennych ustaleń faktycznych w sprawie lub też powziąć wątpliwości co do rzetelności opinii złożonej do akt sprawy. Należy zauważyć, że wnioski prywatnej opinii nie odbiegają znacząco od opinii biegłego powołanego w tej sprawie, gdyż ekspert Z. Ż. uznał, że prędkość samochodu V. (...) bezpośrednio przed zderzeniem wynosiła nie więcej niż 87,5 km/h (zaś biegły uznał, że była to prędkość około 90 km/h – k. 136). Dodatkowo stwierdzenie eksperta, że samochód oskarżonej nie był hamowany nie jest przekonujące, gdyż ekspert nie badał toru jazdy

pojazdu oskarżonej w sposób tak szczegółowy jak biegły w opinii.

**3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.

Zarzut

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżona jechała nadmierną prędkością, podczas gdy z zeznań świadka M. P. (1), któremu Sąd dał wiarę w całości wynika, iż na podstawie oględzin miejsca zdarzenia stwierdził on, iż prędkość nie była nadmierna;

2. naruszenie art. 5 § 2 kpk, poprzez przyjęcie przez biegłego sądowego P. S. maksymalnej długości pojazdu z naczepą, pomimo niewiedzy co do jego długości, tym samym pomimo wątpliwości uznanie długości, która jest niekorzystna dla oskarżonej, gdyż znacząco zawyża wynik analizy w zakresie prędkości oskarżonej;

3. naruszenie art. 4 kpk i art. 7 kpk poprzez błędną ocenę dowodu z:

a. wyjaśnień oskarżonej, polegającą na uznaniu ich za niewiarygodne w zakresie w jakim twierdziła, iż poruszała się dozwoloną prędkością;

b. zeznań świadka M. K., polegającą na uznaniu ich za niewiarygodne w zakresie w jakim twierdził on, iż oskarżona nie hamowała przed zdarzeniem, podczas gdy był to świadek naoczny, który stał w perspektywie pozwalającej na wyprowadzenie takiego twierdzenia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

na podstawie braku dźwięku hamowania oraz braku świateł stop w pojeździe oskarżonej przez zderzeniem;

c. zeznań świadka Ł. O. (1), polegającą na uznaniu ich za niewiarygodne w zakresie w jakim twierdził on, iż prędkość nie była duża, podczas gdy jako policjant z wydziału drogowego z wieloletnim stażem i dużym doświadczeniem był osobą wiarygodną do przedstawienia oceny w przedmiotowym zakresie;

4. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 196 § 3 kpk oraz art. 201 kpk, poprzez błędną ocenę dowodu z opinii biegłego P. S., polegającą na uznaniu jej za niewadliwą, podczas gdy jest ona:

a. sprzeczna z zeznaniami naocznego świadka M. K., który jednoznacznie wskazuje, iż oskarżona nie hamowała przed zdarzeniem;

b. niepełna z uwagi na brak odniesienia się do faktu, iż pojazd oskarżonej w momencie zderzenia był na 3 biegu, co stawia w wątpliwość prędkość wskazaną przez biegłego;

c. sprzeczna z opinią prywatną mgr inż. Z. Ż. – eksperta w zakresie badań rekonstrukcji wypadków drogowych, której kopię poświadczoną za zgodność z oryginałem obrona załącza do przedmiotowej apelacji wskazującej, iż:

i. prędkość samochodu osobowego prowadzonego przez oskarżoną bezpośrednio przed zderzeniem wynosiła nie więcej niż 87.5 km/h;

	ii. samochód osobowy prowadzony przez oskarżoną bezpośrednio przed zderzeniem nie był hamowany;	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Stosownie do treści art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk Sąd Okręgowy ograniczył zakres sporządzonego uzasadnienia, poprzestając na ustosunkowaniu się do zarzutów obrońcy oskarżonego, który jako jedyny złożył odpowiedni wniosek.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie wina J. S. została wykazana w oparciu o całokształt wiarygodnego materiału dowodowego, który okazał się wystarczający do wyprowadzenia takich, a nie innych wniosków końcowych. Bez wątpienia oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała wszystkie znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk, którego istotę Sąd I instancji przybliżył w stosownej części swojego uzasadnienia. Z kolei, sam skarżący tak naprawdę nie powołał żadnych logicznych i racjonalnych kontrargumentów, które zdołałyby podważyć czy to pierwszoinstancyjną ocenę dowodów, czy też poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne.</p> <p>Na wstępie przypomnieć należy, że kwestię kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy tak naprawdę stanowiło ustalenie, czy oskarżona przekroczyła dozwoloną administracyjnie prędkość, przyczyniając się w ten sposób do zaistnienia kolizji z pojazdem kierowanym przez J. G., czy też nie. Oczywiście, sama zainteresowana</p>		

konsekwentnie negowała, jakoby jechała wówczas w sposób nieprzepisowy, jednakże do jej relacji – z oczywistych względów – należało podejść z pewną ostrożnością. Niewątpliwie, J. S. była żywo zainteresowana określonym, korzystnym z jej punktu widzenia, werdyktem końcowym. Warto również pamiętać, że wyjaśnienia podmiotu postawionego w stan zarzutu nigdy nie powinny, i to nie jako odgórnie, stanowić czy to wyznacznika dla ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy, czy miernika wiarygodności pozostałych zgromadzonych źródeł dowodowych. W zamian zaś, tego rodzaju deklaracje winny zostać dokładnie zweryfikowane poprzez przeprowadzenie innych, niezależnych i obiektywnych dowodów i wraz z nimi ocenione dopiero po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego.

I tak też się stało. W sprawie niniejszej zostali przesłuchani funkcjonariusze Policji, interweniujący wówczas na miejscu zdarzenia. I rzeczywiście, ci pozornie poparli relację podsądnej, wskazując iż w ich odczuciu ta nie kierowała pojazdem istotnie przekraczając przy tym dozwoloną prędkość oraz że finalnie, bezpośrednio przed zderzeniem, nie wykonała manewru hamowania. Nie należało jednak pomijać, iż policjanci nie widzieli samego momentu, w którym doszło do wypadku z udziałem stron. Znaleźli się na miejscu zdarzenia dopiero kilkanaście minut później i swoje stanowiska co do jego przebiegu oparli tak naprawdę jedynie na przypuszczeniach – czego zresztą sami nie kryli. Jednocześnie, zgodnie przyznali, iż

nie byli w stanie precyzyjnie podać szczegółów tamtejszego zajścia, w tym choćby przybliżonej prędkości z jaką mógł poruszać się wtedy pojazd prowadzony przez J. S.. Informacji tego typu nie pozyskali nadto od samej głównej zainteresowanej. W tej sytuacji, trudno było postrzegać dowody z zeznań Ł. O. (2) i M. P. (2) jako niemalże determinujące końcowe rozstrzygnięcie sprawy, a wydawać by się mogło, że właśnie tego życzył sobie skarżący obrońca.

W sposób tożsamy odnieść należy się do dowodu z zeznań M. K. – naocznego świadka tamtejszych zdarzeń. Wprawdzie, ten również spontanicznie przyznał, iż w jego odczuciu podsądna nie kierowała zbyt szybko i nie wyhamowała pojazdu, jednak - jak sam dodał - dynamika tamtejszego incydentu nie pozwoliła mu na uchwycenie jego szczegółów. Stąd, do tychże depozycji również należało podejść z dystansem.

W tej sytuacji, relewantnym dowodem służącym do odtworzenia rzeczywistej konwencji zdarzeń okazała się opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych. I tak, ta wyraźnie i jednoznacznie przemówiła za przyjęciem sprawstwa J. S.. Specjalista nie miał bowiem najmniejszych wątpliwości, iż oskarżona bezpośrednio przed zderzeniem z pojazdem D., kierowanym przez J. G., przekroczyła dozwoloną administracyjnie prędkość i to o blisko 20 km/h, dlatego też, pomimo redukcji prędkości, istotnie przyczyniła się do powstania rzeczony kolizji, do której w ogóle by nie doszło, gdyby jechała zgodnie z dozwoloną prędkością. Swoją tezę biegły dość obszernie

umotywował, podpierając się przy tym precyzyjnymi wyliczeniami. Na łamach swej opinii P. S. wytłumaczył przy tym krok po kroku zastosowany tok dedukcji, załączając obrazujące go fotografie. Pomimo to, jego wnioski wzbudziły pewne obiekcje ze strony obrońcy, który usilnie doszukiwał się nieprawidłowości w zastosowanych przez biegłego metodach badawczych i samym sposobie przeprowadzenia przedmiotowej analizy - czego konsekwencją było uzupełniające przesłuchanie P. S. przez Sąd Rejonowy. W toku tejże czynności procesowej biegły odniósł się jednak do wszystkich postulatów skarżącego, dokładnie, czytelnie i stanowczo wyjaśniając zaistniałe niejasności, jak chociażby dotyczące tego, na którym biegu znajdowało się wówczas auto J. S. i czy okoliczność ta w ogóle miała jakiegokolwiek znaczenie dla jego spostrzeżeń, sposobu obliczenia parametrów rzeczego V. czy wreszcie przyczyny braku śladów hamowania na jezdni. Niezrozumiałe są także zastrzeżenia obrońcy co do przyjętej przez biegłego długości zestawu ciężarowego (stanowiącej jeden z punktów odniesienia do obliczenia prędkości samochodu oskarżonej), w sytuacji gdy długość zestawu wynika z przepisów prawa wskazanych przez biegłego. Co więcej – przesłuchiwany raz jeszcze na tyle szczegółowo i przekonująco uargumentował swoje konkluzje, że w sprawie nie mogło być mowy o wystąpieniu jakichkolwiek wątpliwości – w kontekście art. 5 § 2 kpk. Biegły udzielił bowiem logicznej, spójnej i przekonującej odpowiedzi na wszystkie nakreślone przed nim zagadnienia. Te z kolei niemalże w całości pokryły się z postulatami apelacji, której de facto fundament stanowiło właśnie

zakwestionowanie wiarygodności rzeczonego dowodu – choć w jej części motywacyjnej autor dość powierzchownie omówił i tę kwestię prezentując jedynie hipotetyczne założenia jak najbardziej korzystne z perspektywy swojej klientki. Stąd, dywagacje skarżącego w tym przedmiocie nie wymagały szerszego komentarza ze strony Sądu Okręgowego. W tym miejscu niecelowym byłoby bowiem cytowanie bądź parafrazowanie wywodów eksperta, zwłaszcza gdy obrońca mógł się z nimi już z łatwością zapoznać. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski opinii w całości zasłużyły na uwzględnienie, a tym samym mogły skutecznie stanowić podstawę dla ustalonego stanu faktycznego.

Tutaj dodać jeszcze należy, iż Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił w sprawie dowód z dokumentu prywatnego przedłożonego przez obrońcę w ślad za apelacją. Była to opinia z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych sporządzona przez Z. Ż.. Dowód ten okazał się jednak nie mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. O ile, Sąd Odwoławczy nie zakwestionował kompetencji i wiedzy jej autora, o tyle wyprowadzone przez niego wnioski nie zdołały wzruszyć poczynionych przez Sąd merytoryczny ustaleń faktycznych.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu;

względnienie:

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z tak sformułowanych wniosków apelacyjnych.</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>- rażąca niewspółmierność środka karnego, poprzez nieorzeczenie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, podczas gdy okoliczności czynu, w szczególności sposób prowadzenia pojazdy przez J. S., która kierowała samochodem V. z prędkością około 111 km/h, podczas gdy dopuszczalna prędkość na drodze, którą poruszała się w chwili zdarzenia wynosiła 70 km/h, połączony z zachowaniem J. S. przejawiającym w wykonanych przez nią manewrach obronnych, fakt posiadania w dacie zdarzenia przez J. S. statusu młodego kierowcy z uwagi na upływ dwóch lat od daty uzyskania przez nią uprawnień do kierowania pojazdów, a także fakt, iż J. S. jest osoba uzależnioną od środków psychoaktywnych i w przeszłości leczyła się psychiatrycznie, przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonej ww. środka karnego na okres 2 lat;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>- niesłuszne odstępianie od orzeczenia obowiązku okresu próby z art. 72 § 1 pkt 5 kk, tj. obowiązku powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji medycznej i wywołanej opinii biegłych psychiatrów i psychologa wynika, iż J. S. jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych typu LSD, amfetamina, marihuana, ponadto w przeszłości oraz w dacie zdarzenia leczyła się psychiatrycznie, a także przede wszystkim mając na uwadze fakt, iż sama J. S. nie neguje swojego uzależnienia od substancji psychoaktywnych oraz alkoholu i pomimo otrzymania skierowania do ośrodka terapii uzależnień nie podjęła walki z uzależnieniem, przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonej ww. obowiązku;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>oskarżyciel publiczny nie złożył wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, stąd wywiedzione przez niego zarzuty nie wymagają uzasadnienia ze strony Sądu Odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk, środka karnego w postaci zakazu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz orzeczenie wobec oskarżonej na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 kk obowiązku powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>wniosek prokuratora okazał się niezasadny</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	-----
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>cały wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 5 sierpnia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 36/22</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>wobec bezzasadności wywiezionych apelacji i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł</p>	

podstaw, aźby powziąć ingerencję w treść zaskarżonego wyroku	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 złotych tytułem przypadających od oskarżonej kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, nie dostrzegając podstaw do zwolnienia jej od tego obowiązku. Podstawą zasądzenia tej kwoty był przepis art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk (10 zł, gdyż obie apelacje okazały się w równym stopniu bezzasadne) oraz art. 8 w zw. z art. 12 w zw. z art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych (100 zł).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 5 sierpnia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 36/22 – w części dot. środków karnych i obowiązków okresu próby		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka		

	<i>karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
	1.3. Granice zaskarżenia		
	Kolejny numer załącznika	2.	
	Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
	Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 5 sierpnia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 36/22 – w całości	
	1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
	# na korzyść	# w całości	

	# na niekorzyść		
	# w części	#	co do winy
	#	co do kary	
	#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
	1.3.2. Podniesione zarzuty		
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona	

		<i>mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
	#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
	#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	#	art. 439 k.p.k.	
	#	brak zarzutów	
	1.4. Wnioski		
	#	uchylenie	# zmiana